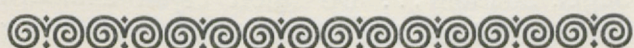

Lipót, a belgák nemrég elhalt királya, midőn Meunier Brüsszelben kiállított alkotásait végignézte, felkiáltott: „Hiszen ez szociálista!”

Reinhold Begas, a berliniek és fejedelmük elkényeztetett, öntelt művésze, a „német Michelangelo”, nem akarta látogatását fogadni.

De Rodin, ki bizonyára van olyan művész, mint Begas és van olyan műtész, mint Scheffler, a Plume Meunier-könyvébe, melybe művész-kortársak oldalakat írtak, csak ennyit írt:

„Constantin Meunier est un homme admirable. Il a la grandeur de Millet. C'est un des plus grands artistes du siècle“.

Skicc.

Irtta: Radványiné Ruttkay Emma.

Szokrázó, fényes kirakatban
Pasztellképek és akvarellek
Pazar színében elhelyezve
Középen, egy aranykeretbe
Madonna képe mosolyog.
Piros az arca, mintha élne,
S csodás festékek keveréke
Tengerszineket szórt szemébe...
Ruhája bontva: keblehalma,
Az éleforrás, látható,
S a karminos bimbót szájába véve
Anyjára néz az apró bambinó.

Tele az utca csillogással
Kenyérkufató bús nyomorral,
És mennyi átok, mennyi jaj!
De valamennyit túlkiáltja
Egy búsan feltörő sóhaj.
— Rongyos ruhában, vézna koldusasszony
Írigy szemekkel nézi a Madonnát
S hiába nyomja vánnyadt kebléhez
Éhségtől siró kis porontyát;
A gyermek rátekint a kirakatra:
A feltkeblű madonna ránevet
S a beteg, száraz koldusasszony
Könnyes szemmel viszi sietve
A sóvárszemű, éhes gyermeket...

Gyerekhistória.

Irtta: Kanizsa István.

I.

(Alkonyat. Vidéki város. A nap pirosra festi a házakat. Egy félig nyitott ablak előtt egy tizenhat-tizenhét évesnek látszó barna fiú áll, hona alatt egy csomó könyv. Az ablak mögött egy szőke kis leány ül. Sápadt arc, megnyúlt vonások, finom, fehér teint.)

A fiú: Margit, hányadszor vagyok ma itt? Harmadszor, negyedszer?

Margit: Nekem egészen más jár a fejembe. Tudja, mi van ma?

A fiú: Ma? Ugyan mi?

Margit: Ez nem szép magától. Hát így tartja emlékezetében azt a napot, amikor megismerkedtünk? Ma van három hónapja.

A fiú: Óh Margit, sohasem fogom elfelejteni. Soha, soha, sohasem. Mily szép volt maga? Emlékezik még? Mintha még most is előttem volna! Mintha még most is látnám azt a kis, könnyű csipkeruhát, ami magán volt. Óh, hogy feledhetném el azt a napot! Azt a percet, amikor szerelmes lettem. Maga ott fenn ült a karzaton és énekelt. Istenem, mily áhitatosan énekelt! Én lenn voltam s ahelyett, hogy imádkoztam volna, magát néztem. És éreztem, hogy ez több, mint imádság. Mily különös érzések leptek meg, forróság és fájdalom, sohasem éreztem még olyat addig. Alig vártam, hogy vége legyen a misének. Rohantam ki maga után. De maga akkor már hintóban ült. Akkor láttam először és utóljára az utcán magát. Miért nem jön ki azóta? Miért ül mindig ifthon? Mit adnék, ha egyszer sétálni mehetnénk! Miért nem jön el egyszer velem? Mondja, feleljen, Margit!

Margit (lehajtja fejét. Talán egy könny is csillog a szeme alatt).

A fiú: És aztán megismerkedtünk. Alkonyat volt, éppen mint most. Követtem a hintót, amely magát vitte. Mire ide értem, a hintó már üresen állt a kapu előtt s magácska itt volt az ablakban. Épen mint most. Milyen szép volt minden! Milyen más minden! Vörös sugarak hulltak mindenfelé. Mintha rubintrudak lógtak volna a fákon. A maga hajában is rubint csillogott. Óh Margit, mit tudok én adni